

Bilag 5.

Bygge-Societetet for Danmark.

Hovedbestyrelsen.

København, den 20. Marts 1941.

Til Folketingsudvalget vedrørende Forslag til Lov om Rente af Udlaan mod Pant i faste Ejendomme.

I Anledning af det i Folketinget den 7. d. M. fremlagte Lovforslag tillader Societetet sig herved at foretage følgende Henvendelse:

Tidens nærmeste Krav paa Renteomraadet maa formentlig blive en principiel *Sænkning af Renten*, eventuelt gennem en Tvangskonvertering, idet Renten hviler som en Byrde paa Næringslivet, herunder ikke mindst paa Byggeriet. Hvad dette sidste angaar, er Byrden større end ved den meste anden Virksomhed, idet Rentebyrden praktisk talt hviler paa alle 100 pCt. af en Bygnings Anskaffelsessum og derfor indgaar som et meget betydende Led i Huslejen.

Uanset dette mere principielle Standpunkt har Societetet overfor Ministeriet og Rigsdagen hvert Aar hævdet, at en Rentelovgivning, forsaavidt man mener alene ved *formelle* Lovbud at kunne sænke Renten, simpelthen burde bortfalde under Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 282 og til Adgangen til at paaberaabe sig Aftalelovens § 31, naar Betingelserne herfor var tilstede.

De Love, som man hidtil har kendt paa Omraadet, og som findes citeret i Indenrigsministeriets Bemærkninger til Lovforslaget, hviler gennemgaaende paa den økonomiske Vildfarelse, at man i Virkeligheden skulde være i *Stand til* at regulere Renten for Laan i faste Ejendomme. De hidtil gældende Regler har været af temmelig kunstig Art og har navnlig haft den overordentlig beklagelige Følge, at Bygherrerne har haft Valget mellem at overholde Reglerne og i saa Tilfælde være afskaaret fra den nødvendige Finansiering, eller at overtræde Reglerne og risikere de deraf flydende Konsekvenser baade for sig og for Laangiverne. En Tilstand, der klart forudsætter, at de Ledende indenfor en Virksomhed, der er af største Interesse for Boligforsyningen og Beskæftigelsen, stadig maa forsynde sig imod Landets Love for at udøve deres Gerning, har levet altfor længe og gjort megen Skade. Det er nemlig klart, at naar Laangivere for at kunne gøre de fornødne Forretninger maa indlade sig paa *Arrangementer*, som er ulovlige baade for deres og iøvrigt ogsaa for Laantagernes Vedkommende, og naar Laangiveren saaledes risikerer at skulle tilbagebetale det for meget oppebaarne, vil de efter almindelige økonomiske Regler betinge sig en stor *Risiko-præmie*, hvilket igen vil sige, at den gældende Lovgivning har virket fordyrende, saavel hvad Renten som øvrige Vilkaar, herunder ogsaa Afdragsvilkaar, angaar.

Det rationelle havde været, om man forlængst ganske havde ophævet Rentelovgivningen og udfærdiget de fornødne *Stempel- og Skattebegunstigelser til Institutter*, som paatager sig at udstede *Kasseobligationer svarende til de saakaldte Tredieprioriteter*, hvortil der har lydt Opfordringer foruden fra Societetet ogsaa gentagne Gange fra Rigsdagens Side. Ved en saadan Foranstaltning vilde man have givet Stødet til